

skončily vystoupením jednoho člena ze Společnosti Národů (na př. Costa-Rica v tacua-arickém sporu). Kc.

Podivná unifikace. Jedním z hesel, v jichž jménu se prováděla u nás reforma politické správy, byla unifikace této administrativy na celém území státním. Nelze proto ani dosti příkře odsouditi, že vládní nařízení, která měla v mnoha směrech blíže provésti zásady zákona č. 125/27, uskutečňují toto provedení jinak pro země české a jinak pro Slovensko a Podkarpatskou Rus. Myslíme tím na vládní nařízení, jimiž se vydávají jednací řády pro okresní a zemská zastupitelstva a výbory. V této věci jistě by se každý domníval, že důležité tyto sbory, organisované naprosto stejně ve všech čtyřech zemských celcích republiky, budou také ovládány společnými jednacími řády. Co však říci tomu, že byly vydány dva soubory těchto řádů, a to jeden pro Slovensko a Podkarpatskou Rus (vl. nař. č. 98/1928), druhý pak pro zemi Českou a Moravskoslezskou (vl. nař. č. 190/1928)? A co si dále máme mysliti o stanovisku příslušných legislativních oddělení, když při bližším porovnání těchto norem shledáme, že obsahově se nerůzní, lišíce se pouze přeházeným číslováním paragrafů. Přehmat tento nelze naprosto ničím omluviti, nejméně ovšem již tím, že správní reforma nabyla v zemích slovenských o několik měsíců dříve účinnosti než v částech ostatních. Jedině správný postup za takového stavu mohl býti ten, že by se platnost vydaného již řádu rozšířila i na ostatní území, anebo, že by vydán byl úplně nový řád společný, uznávalo-li by se, že jest potřeba nové úpravy. Při tom ovšem nevíme, čím by se tato potřeba dala odůvodňovati, kdyžtž existující řád nemohl se v praxi dosud nijak projevit z toho jednoduchého důvodu, že ani na Slovensku nepočaly dosud fungovati nově zvolené samosprávné sbory. Žádáme v zájmu důstojnosti naší zákonodárné činnosti, aby způsobený přehmat byl odstraněn novým jednotným nařízením. Tím ovšem nemá býti ani zdaleka řečeno, že by obsahově tyto jednací řády byly dokonalé. Na jich neúplnost na jedné a mnohomluvnost na druhé straně poukázal pisatel těchto řádků v posledním čísle »Věstníku svazu čsl. měst«. Na tomto případě vidíme nový důkaz, jak nevážně jest chápáno veliké dílo správní reformy na místech, která v první řadě jsou povolána je uvéstí v život. O lehkovážném postupu těchto činitelů ostatně jsme již měli příležitost jinde se zmíniti a nemůžeme ani zde neopakovati, že velké dílo, bohužel, nenalezlo velikých lidí.

Dr. Jos. Kliment.

Sbírka zákonů a nařízení jako orgán ediční. Sbírky zákonů a nařízení bylo v poslední době použito několikrát ku publikacím, pro něž podle zákona č. 139/1919 vlastně určena není. Bylo v ní totiž uveřejněno znění některých zákonů, jak se podává ze změn, na zákonu tom pozdějšími zákony provedených. Stalo se tak u příležitosti publikace zákona č. 125/27, o organisaci politické správy, kdy byl vyhlášen zákon č. 126/1920 o zřízení župních a okresních úřadů se změnami provedenými prve jmenovaným zákonem a zároveň vyhlášen byl zákon č. 330/1920 obsahující volební řád pro župní zastupitelstva a okresní výbory, se změnami, provedenými na tomto zákonu zákonem č. 126 z 1927 o volbě zemských a okresních zastupitelstev. Nedávno pak vyhlášen byl zákon č. 221/1924 o pojištění zaměstnanců pro případ nemoci, invalidity a stáří v úpravě provedené zákonem č. 184/1928. Kdežto však v prvních dvou případech tvoří ono sestavení nyní platného znění oněch zákonů pouhou přílohu zákonů č. 125 a 126/27, netvoříc tedy zvláštního čísla Sbírky, bylo nynější znění novelovaného zákona o sociálním pojištění vyhlášeno ve Sbírce jako zvláštní vyhláška ministra sociální péče pod č. 185/1928. — Ptáme-li se, jaký význam mají tyto publikace, nutno uvážiti asi toto: Jisto jest, že takováto uveřejnění zákona č. 139/1919, jímž se upravuje vyhlásování zákonů a nařízení,